

OMDAT HET ANDERS

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

A.J. Maren

NIET BESTAAT

LIVIA

NAAR BUITEN

Er ligt een halve gebraden kip in de keuken en ook al is de eettafel bezaaid met twee gebroken glazen en etensresten, het ziet er blij en feestelijk uit. Tussen de vuile borden cirkelt een slinger van klimop waarop bloemenknoppen liggen en een oranje waterpistool. Ik herken de bloemen meteen. Ze komen van de passieplant uit de tuin van de buren. Met mijn jas nog aan pulk ik in één vloeiende beweging het wit-rood-blaauwe etiket van het aanrecht dat een dag daarvoor op de borst van de rauwe Bresse-kip zat.

Een fles Bâtard-Montrachet Grand Cru uit 2019 en twee lege kratten bier doen vermoeden dat er zwaar is uitgepakt de vorige avond. Ik leun tegen het keukenblad en kan maar één ding bedenken: daar had ik bij willen zijn. En dan: ik wil een sigaret.

Omdat ik geen sigaretten bij me heb – ik ben een halfslachtige roker – hou ik een aangebroken fles wijn tegen het licht. Er zit nog een bodempje in. Zonder nadenken zet ik de mond van de fles tegen mijn lippen en drink het overschotje in één slok leeg. Het smaakt warm en stoffig. Dan neem ik mijn mobiele telefoon en stuur een bericht naar mijn zoon.

Morgen. Lekker bezig?

Even kom ik in de verleiding om een emoji van een kip mee te sturen, maar ik laat het. Zonder enige verwachting op een snel antwoord maak ik jasmijnthee, loop naar de veranda en ga met mijn jas en schoenen aan op de chaise

longue liggen. Ik word gelikt door de middagzon, ik voel de stralen op mijn gezicht dansen. Daarom knijp ik mijn ogen half dicht en kijk naar de blaadjes van de seringboom die over het glas van de glazen koepel groeit.

Twijfelend tussen waak en slaap schrik ik rechtop van de assertieve ‘ping’ die een inkomend bericht aankondigt.

wassup

Zou ik antwoorden of weer gaan liggen? Ik drink eerst mijn koud geworden kop thee leeg, rol dan op mijn zij en typ – met hoofdletters én juiste interpunctie – een antwoord.

Niet veel te vertellen. Ik heb vooral heel veel gewerkt de afgelopen dagen. Heb jij een goeie dag vandaag?

yes – bezig – gek druk hier – bel je later
– OK?

Overmorgen samen dineren?

Ik schrik van de directheid van mijn vraag, ontkleed van detail en attente woorden. Dat ben ik niet gewend. Dat is hij niet gewend. Ik vraag me af of hij het merkt.

prima

Niet dus.

Ik zal een plek reserveren op de sloep om 19u.

dan terug?

Ja.

Technisch gezien is dat helemaal waar. Of ik overmorgen terug ben? Dat klopt. Of ik vandaag al terug ben? Klopt nog beter. Maar zo heeft hij de vraag niet gesteld.

goed weer in Parijs?

Hij is spraakzaam deze ochtend.

Geen idee. Ik buig me al de hele ochtend over een nieuw dossier: een half verwilderde tuin van 8,5 hectare vlak bij Biscarrosse.

Ook dat is waar. Tussen het vertrek uit mijn flat in Parijs vroeg in de ochtend, de wandeling van vijf minuten naar metrohalte Abbesses – zesendertig meter onder de grond en daarmee het diepste metrostation van Parijs – en de rit met de Eurostar naar Amsterdam heb ik niet bewust naar buiten gekeken.

In mijn herinnering was het warm en grijs, maar helemaal precies weet ik het niet meer.

superlekker weer hier trouwens
– warm – eindelijk

Ik spreek je later. Kus.

Ik heb geen zin om te appen, dus ik verbreek het gesprek dat hij aan de gang houdt met vragen die mij vandaag niet interesseren en antwoorden die hem wellicht koud laten.

yo

En weg is hij.

Ondertussen is de zon verdwenen achter een grote witte wolk die als een olifantenmoeder drie kleinere achter zich meetrekt. Ik maak een nieuwe kop jasmijnthee en wacht leunend tegen het keukeneiland op de terugkeer van de zon. Als die weer doorbreekt en de veranda doet baden in de zomerzon, ga ik opnieuw op de chaise longue liggen en kijk naar de felle, blauwe lucht.

Ik zie een streep van een vliegtuig en een ballon... en op precies datzelfde moment word ik overmand door een onweerstaanbare drang om zonder mijn tas uit te pakken weer te vertrekken.

Ik moet naar buiten.

Ik wil naar buiten.

Ik ga naar buiten.

En snel.

Minder dan twee uur nadat ik ben thuisgekomen in Amsterdam, duwt een ongekende en opzwepende gejaagdheid me de trap op. Ik loop een voor een alle slaapkamers in en zet er het raam op een kier.

Uit mijn inloopkast neem ik precies dat wat ik nodig heb en stop alles in de ongebruikte weekendtas die ik

van mijn zakenpartner Sophie heb gekregen voor mijn verjaardag. Op de console in de gang laat ik een bericht achter voor de huishoudelijke hulp en ik stop een paar brieven in mijn tas. Dan kleur ik mijn lippen felrood, doe mijn blouse open tot mijn kanten bh te zien is en trek de deur achter me dicht.

Met een brede glimlach loop ik de Weesperzijde uit in de richting van het centraal station.

Zonder plan loop ik helemaal nergens naartoe.

Het is altijd druk in Bar Noord. Ik had gehoopt dat er achterin nog een plekje vrij zou zijn, maar dat is niet het geval. Ik ben hier in geen maanden – misschien is het zelfs wel langer dan een jaar – meer geweest, maar nu ik naast de stomende machines van de barista sta, weet ik precies waarom ik zo van deze plek hou.

Er is licht, lucht, kleur en niemand lijkt op elkaar. Aan de hoge tafel net naast de ingang staat een groep zakenmannen; strak in het pak, hun aktetassen plat op de tafel. Nog geen twee meter verder geniet een man met rode sokken en gevlochten sandalen van zijn koffie. Aan de bar buiten drinken studenten hun eerste glazen bier van de dag. Naast het krantenrek schrijft een meisje wat op in een schrift met een dure vulpen.

‘Heb je haast?’ vraagt een ober met donker krulhaar die kort op mijn schouder tikt.

‘Helemaal niet.’

‘Wacht hier dan even... zoek ik een mooi plekje voor je.’

Alsof zijn heupen van elastiek gemaakt zijn, krult de jonge ober zich moeiteloos langs de rode sokken, de dure vulpen, de aktetassen, een Maxi-Cosi en een groene rugzak. Met diezelfde soepele tred loopt hij even later opnieuw naar me toe. ‘Ik heb wat voor je. Volg me maar.’

Hij brengt me naar de achterste tafel van een zijkamer van het café.

De tafel die hij me toewijst staat vlak bij een raam.

‘Is deze zonneplek wat voor jou?’

‘Ja, absoluut.’ Ik klink enthousiast en dat ben ik ook.

Niet alleen door de plek, maar ook door de fraaie woordkeuze van de jonge ober. Voor mooie taal ben ik hoogst gevoelig.

‘Dan is deze tafel de jouwe.’

‘Dank je wel. Mag ik ook gelijk bestellen?’

‘Je bent me voor... dat wilde ik je net vragen.’

‘Welbespraakt en efficiënt,’ knipoog ik. ‘Ik wil graag een americano en een grote fles water. Met prik.’

Als de jonge ober wegloopt, duw ik de tafel een meter naar voren. Hierdoor kan ik naar buiten leunen met mijn gezicht vol in de zon. Zo blijf ik een hele poos zitten en pas als de elastieken ober met een kuchje zijn komst aankondigt, open ik mijn ogen weer. Zonder ook maar één druppel te morsen, zet hij mijn tot-op-het-randje-gevulde americano op tafel. Het volle kopje wordt gevolgd door een grote fles water, twee glazen en een latte.

‘Laat het smaken en geniet van het gezelschap,’ zegt hij. Nog voor ik kan antwoorden verdwijnt hij weer in de jungle van de bar en gaat een jonge vrouw aan de andere kant van de tafel zitten.

‘Dit is de beste plek van het hele café,’ zeg ik. Ik heb er in Bar Noord nog nooit ongevraagd een tafelgast bij gekregen, maar het is druk vandaag en ik wil met veel plezier dit mooie plekje delen.

‘Hi,’ zegt de vrouw terwijl ze haar tasje op de tafel legt en de mouwen van haar lichtblauwe hemd oprolt. Ze heeft duizenden sproeten die met donkerbruine viltstift op haar armen getekend lijken en lang rossig haar. Haar nagels zijn perfect lichtroze gelakt.

‘Goeie nagels,’ zeg ik terwijl ik een eerste slokje van mijn americano neem.

‘Thanks. Ik was gisteren in de nagelsalon, dus je ziet nu de meest frisse en fruitige versie.’

Ik inspecteer mijn eigen nagels en zie daarom niet dat de vrouw haar arm over de tafel schuift. Pas als ik haar handpalm naast mijn koffiekopje zie verschijnen, registreer ik de bijzondere begroeting.

Haar arm ligt uitgestrekt over de volledige lengte van de tafel, haar handpalm wijst naar boven.

Kort leg ik mijn hand op de hare en zeg dan enigszins verrast: ‘Ik ben Livia.’

‘En ik ben Ivy.’

‘Mooie naam.’

‘Ja, ik ben er ook blij mee.’

Ze heeft één blauw en één bruin oog en ik voel de aandrang om naar haar te staren, maar dat doe ik niet. In plaats daarvan til ik mijn tas van de grond en haal er mijn gele boekje uit. In mijn ooghoek zie ik hoe Ivy met haar vingertoppen door haar lange haar woelt. De vochtige, kleine haartjes aan de zijkant van haar hoofd doen vermoeden dat ze net een stukje gerend heeft.

‘Mag ik je eerst en vooral bedanken, Livia?’ klinkt het aan de overkant van de tafel.

Ik kijk Ivy geamuseerd aan. Een plek delen is wel het minste dat ik kan doen op deze zalige zomerdag.

‘Geen dank,’ antwoord ik spontaan, terwijl ik in gedachten al doorneem wat ik zo meteen in mijn boekje wil noteren.

Net als ik het dopje van mijn vulpen schroef, tikt Ivy met haar roze nagels nerveus op de tafel.

‘Ik heb dit nog nooit gedaan, Livia, dus leg het me even uit. Hoe verloopt dit gesprek? Stel jij mij vragen? Of begin ik gewoon te praten?’

Zonder na te denken schuif ik mijn gele boekje een stukje van me vandaan. Ik heb geen flauw idee waar Ivy op aanstuurt, maar als een doorgewinterde onderhandelaar voel ik dat mijn aandacht ertoe doet.

Ik geef haar een kort, geruststellend knikje en zeg dan: ‘Zal ik de aftrap geven?’

Mijn stem is een octaaf gezakt en ik merk meteen dat de gravitas de gejaagdheid uit Ivy’s lijf lijkt weg te blazen.

‘Ja, graag.’

Om vertrouwdheid te scheppen kopieer ik haar houding. Ik schud mijn lange haar los, woel er even met mijn vingertoppen door en leg dan mijn linkerhand op tafel. Ivy heeft elke handeling onbevangen in zich opgenomen. Ik zie haar schouders ontspannen en alles aan haar ademhaling en postuur zegt me dat ze klaar is om van wal te steken.

‘Waarover wil je praten, Ivy?’

‘Nou,’ fluistert ze. ‘Ik wil je wat vertellen over een man die ik heb ontmoet.’ Nauwgezet schraapt ze met een klein lepeltje de schuimkraag van haar latte en zegt dan: ‘Het is niet echt een verhaal dat ik trots met vrienden kan delen... als je begrijpt wat ik bedoel.’

Ik drink mijn glas water leeg voor ik haar een volgende vraag stel: ‘Waarom wil je het dan wel aan mij kwijt?’

Vastberaden fixeert ze mijn blik en zegt dan zonder aarzelen: ‘Omdat het anders niet bestaat.’